

קרן, ואחר כך קומצה [כדאמרינן במס' מנחות י"ט ע"ב]. לקמיצה של מנחה, ולחקטרה של הקומץ, למליקה, ולקבלה של דם הקרבן, ולהזיה של הדם¹¹⁵, ולהשקיות סוטה, ולעריפת העגלה, ולטהרת המצורע [בצפרים ועץ ארו ואזוב ושני תולעת]¹¹⁶.

וכשם שכל היום כשר למצוות אלו, כך כל הלילה — כשר לקצירת העומר¹¹⁷, ולחקטרה חלבים ואברים, שמצותן בלילה.

זה הכלל: דבר שמצותו ביום — כשר כל היום.

לקריאת המגילה¹¹³, ולקריאת ההלל, ולתקיעת שופר, ולנטילת לולב, ולתפלת המוספין, ולהקרבת המוספין, ולוידוי הפרים, דהיינו פר העלם דבר של ציבור, ופר כהן משיח, שמתוודין עליהם החטא שהביאום עליו. ולוידוי מעשר¹¹⁴ [היינו הך דכתיב: "ואמרת לפני ה' אלקיך בערתי הקדש מן הבית וגו'"]¹¹⁴, ולוידוי יום הכפורים [שהכהן סומך ידיו על הפר ומתודה].

וכן לסמיכה, לשחיטה דקרבנות, לתנופה של המנחה, להגשה של המנחה, דהיינו שמגיעה בקרן מערבית של המזבח כנגד חודה של

עיי"ש שהארין. ועיי' בשפת אמת.

115. ואף שהדם נפסל כבר בשקיעת החמה, ומתניתין דקתני דכל היום כשר — היינו עד צאת הכוכבים, נ"מ לעבודות שבו, והיינו, שאם היה הדם בראש המזבח, אינו נפסל בלינה, ויוכל לעשות עבודותיו עד צאת הכוכבים.

116. כתב האור זרוע [בתשובות, סי' תשמ"ה], דהא דלא תנן נמי הכא, דכל היום כשר לנתינת הגט, הא לא קשיא, דה"נ לא תני הכא חליצה ודינין, וה"ט, דלא קתני הכא — אלא מצות עשה, וזמן קבוע.

117. כתב הר"ן, דכל הנך דמתניתין — דווקא נינהו, דהנך שכשרין כל היום — מצותן דווקא ביום ולא בלילה. והנך דמצותן בלילה — דווקא בלילה.

והביא, דמכאן סמך ר"ת, דכיון דקצירה וספירה — כי הדדי נינהו, להכי, אם לא ספר ספירת העומר בלילה — לא יספור ביום [וכתב הריטב"א, דאם ירצה, אומר היום כך וכך לעומר]. אבל בה"ג כתב, שאם לא בירך בלילה — מברך למחר. ומסיק הר"ן, דלפיכך טוב

דלעיל תנן דאין להקדימן קודם הנץ? ומשמע מדבריהם, דבאמת אין חילוק בין דיני משנה זו לדיני המשנה דלעיל. דכל היום כשר, ולא יקיימן קודם הנץ.

אמנם ברמב"ם איתא גבי הזאה לישנא ד"אין מזין עד שתנן החמה" [פי"א מהל' פרה הל"א], וגבי מגילה כתב [פ"א ה"ג]: "וכל היום כשר לקריאת היום". וכן כתב גבי שאר מילי דמתניתין דידן. עיי"ש. משמע דס"ל דיש חילוק ביניהם.

113. כתב הסמ"ג, דכשם שכל היום כשר לקריאת המגילה של יום, כך כל הלילה כשר לקריאה של לילה. וכתב הרא"מ, דאע"ג דגבי קריאת שמע, אמרו חכמים דקורין עד חצות, כדי להרחיק את האדם מן העבירה, הכא, משום דחביבא להו — לא אתו לזולולי בה.

114. הר"ן גורס הכא בדברי הרי"ף גם: "ולוידוי בכורים" [והיינו הך דכתיב: "הגדתי היום לה' אלקיך וגו'"]. וכתב הטורי אבן דנראה שהוא ט"ס, דהרמב"ם שהולך בכל מקום בשיטת הרי"ף, לא כתב דוידוי בכורים אינו אלא ביום.